

## U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Lenky Matyášové a soudců Mgr. Ondřeje Mrákoty a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobce: **M. K.**, zast. Mgr. Radimem Struminským, advokátem se sídlem Svornosti 2, Havířov - Město, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 936/3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 18. 9. 2013, č. j. 41 Az 8/2013 - 24,

### t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce, Mgr. Radimu Struminskému, **se přiznává** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti ve výši 8228 Kč, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

### O d ů v o d n ě n í :

#### I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím ze dne 25. 3. 2013, č. j. OAM-83/ZA-ZA06-ZA05-2013, žalovaný zamítl podle § 16 odst. 1 písm. f) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) jako zjevně nedůvodnou žádost žalobce (dále jen „stěžovatel“) o udělení mezinárodní ochrany. Rozhodnutí žalovaného napadl stěžovatel žalobou u Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“); ten ji rozsudkem ze dne 18. 9. 2013, č. j. 41 Az 8/2013 - 24, dle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů („s. ř. s.“), zamítl.

[2] V napadeném rozsudku krajský soud konstatoval, že stěžovatel v průběhu správního řízení neuvedl skutečnosti odůvodňující udělení mezinárodní ochrany podle § 12, § 14 a § 14a zákona o azylu, přičemž jiné důvody stěžovatel neuváděl.

[3] Stěžovatel v žádosti o mezinárodní ochranu pouze uvedl, že není členem žádné politické strany, z politických důvodů nebyl nikdy pronásledován, stěžovatel ani neuvedl, že by měl odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání politických názorů na Ukrajině (§ 12 zákona o azylu). Stěžovatel uvedl jediný důvod, a to, že „*prodával pro kamarády zboží na tržnici a mafíáni po něm každý měsíc chtěli nějaké peníze*“.

[4] Podle krajského soudu nejsou u stěžovatele splněny ani podmínky § 14a zákona o azylu, neboť poukazuje jen na své obavy z lidí, kteří po něm vymáhali dluh, zdůrazňuje svou snahu o legalizaci pobytu na území České republiky a svou ekonomickou situaci, když na Ukrajině nemá kde bydlet a nemá peníze.

[5] Krajský soud dovodil, že u stěžovatele nejsou splněny ani důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení mezinárodní ochrany z humanitárních důvodů podle § 14 zákona o azylu, neboť nelze přihlídnout ani ke zdravotnímu stavu stěžovatele, který sice uvedl, že měl před třemi lety infarkt, dále však v České republice pracoval, neléčí se a jiné vážné zdravotní problémy neuvedl. Důvodem hodným zvláštního zřetele ve smyslu § 14 zákona o azylu nejsou ani výše uvedené stěžovatelovy obavy z lidí vymáhajících po něm peníze.

[6] Pokud jde o námitku stěžovatele týkající se porušení zásady non-refoulement, dovodil krajský soud její nedůvodnost, neboť bylo zjištěno, že stěžovatel není uprchlíkem ve smyslu Úmluvy o právním postavení uprchlíků z roku 1951.

## II. Z obsahu kasační stížnosti stěžovatele

[7] Rozsudek krajského soudu napadl stěžovatel kasační stížností pro vadu řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu [§ 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.].

[8] Stěžovatel uvedl, že trvá na svých žalobních tvrzeních s poukazem na to, že v jeho případě byly porušeny zásady materiální pravdy, oficiality a vyhledávací. Žalovaný ani krajský soud dostatečně neprošetřili skutkové okolnosti, které by odůvodňovaly udělení některé z možných variant mezinárodní ochrany. Stěžovatel přitom od počátku uváděl, že v minulosti utrpěl infarkt a již v době, kdy žalovaný rozhodoval o udělení mezinárodní ochrany, byl stěžovatel uznán práce neschopným a pobíral invalidní důchod pro invaliditu II. stupně. V důsledku svého zdravotního stavu také přišel o zaměstnání a tím i o pracovní povolení, následně mu rovněž vypršelo také povolení k pobytu na území České republiky. Tyto skutečnosti dle stěžovatele dostatečně odůvodňovaly zvážení možnosti udělení humanitárního azylu ze zdravotních důvodů dle ust. § 14 zákona o azylu, přičemž i Nejvyšší správní soud v minulosti judikoval, že dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav je jedním z kritérií pro udělení tohoto druhu mezinárodní ochrany (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2011, č. j. 4 Azs 6/2011 - 80, dostupný na [www.nssoud.cz](http://www.nssoud.cz)). Zdravotní stav stěžovatele se pak v průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany dále zhoršoval, došlo u něj k poklesu pracovní schopnosti nejméně o 70%, jde tedy již o invaliditu III. stupně, která nastala v důsledku chronického srdečního selhání a stěžovatel je schopen výdělečné činnosti jen za zcela výjimečných podmínek.

[9] Stěžovatel má za to, že u takto závažného onemocnění je třeba zvažovat i možné důsledky vyhoštění ze země, protože jeho zdravotní stav je v současné době natolik vážný, že cesta z České republiky na Ukrajinu by pro něj mohla představovat smrtelné nebezpečí.

[10] Závěrem stěžovatel uvedl, že krajský soud nezvážil dostatečně skutečnost, že stěžovateli v zemi jeho původu hrozí reálné nebezpečí vážné újmy, neboť již dříve uváděl, že byl ve své vlasti vystaven pronásledování ze strany soukromých osob. Vzhledem k současné politické situaci na Ukrajině má stěžovatel oprávněné obavy z návratu do vlasti, protože tamní bezpečnostní složky nejsou schopny zajistit bezpečnost běžných občanů.

pokračování

### III. Vyjádření žalovaného

[11] Žalovaný ve svém vyjádření popřel oprávněnost podané kasační stížnosti. Domnívá se, že jak jeho rozhodnutí, tak i rozsudek krajského soudu, byly vydány v souladu s právními předpisy při řádném zjištění skutkového stavu. Žalovaný je přesvědčen, že v případě stěžovatele byla na místě aplikace ust. § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu, protože stěžovatel neuvedl žádné skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v ust. § 12 zákona o azylu, popř. že mu hrozí vážná újma ve smyslu § 14a zákona o azylu.

[12] K stěžovatelově námitce zdravotního stavu žalovaný uvedl, že stěžovatel svůj zdravotní stav jako důvod, pro který žádá o udělení mezinárodní ochrany, neuvedl, v průběhu správního řízení žádnou lékařskou zprávu nepředložil a tuto námitku neuplatnil ani v žalobě. Vzhledem k tomu neměl žalovaný ani krajský soud důvod se blíže tímto argumentem blíže zabývat.

[13] Ve vztahu k námitce nutnosti vycestování stěžovatele z území České republiky, žalovaný poukázal na to, že rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany nemá samo o sobě za následek vyhoštění cizince ze země a nevylučuje jeho pobyt na území České republiky, pokud jsou splněny předpoklady zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).

### Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[14] Stěžovatel se kasační stížností podanou ve stanovené lhůtě (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) domáhal přezkumu rozhodnutí krajského soudu, které vzešlo z řízení, jehož byl účastníkem (§ 102 s. ř. s.), jeho kasační stížnost splňuje zákonné náležitosti (§ 106 odst. 1 s. ř. s.) a je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[15] Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Nebylo-li by tomu tak, musela by být podle citovaného ustanovení pro nepřijatelnost odmítnuta.

[16] Ve vztahu k otázce ochrany veřejných subjektivních práv fyzických a právnických osob je třeba předně uvést, že stěžovateli byla soudní ochrana poskytnuta již individuálním projednáním jeho věci krajským soudem. Další postup ve správním soudnictví, tedy projednání věci Nejvyšším správním soudem, je pak podmíněn přesahem jeho vlastních zájmů.

[17] Zákonný pojem přesah vlastních zájmů, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem. Jeho interpretace byla například podána v usnesení zdejšího soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS (rozhodnutí zdejšího soudu jsou dostupná na [www.nssoud.cz](http://www.nssoud.cz)), dle kterého „*přesahem vlastních zájmů stěžovatele je jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či otázek. Přesahem vlastních zájmů stěžovatele je dán toliko v případě rozpoznatelného dopadu řešení otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti.*“

[18] O přijatelnou kasační stížnost se tak může jednat v případě, kdy se kasační stížnost týká otázek, které nebyly vůbec či plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu či jsou řešeny

rozdílně. Kasační stížnost bude dále přijatelná pro potřebu učinit tzv. judikatorní odklon. Tzn., že Nejvyšší správní soud ve výjimečných případech sezná, že je na místě změnit výklad určité právní otázky řešené dosud správními soudy jednotně. Další případ přijatelnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. O takové pochybení se může jednat tehdy, nerespektoval-li krajský soud ustálenou judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu nebo krajský soud v projednávané věci hrubě pochybil při výkladu práva. V této souvislosti je třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud není v rámci přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že pokud by k němu nedošlo, věcné rozhodnutí soudu by bylo odlišné. Nevýrazná pochybení, především procesního charakteru, zpravidla nebudou dosahovat takové intenzity, aby byla důvodem přijatelnosti kasační stížnosti.

[19] K důvodům přijatelnosti neobsahuje kasační stížnost žádná tvrzení, že svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele. Stěžovatel nijak nspecifikuje, jaký konkrétní dopad do jeho postavení by tvrzená pochybení měla ústit, otázkou přijatelnosti své kasační stížnosti se vůbec nezabývá. Vzhledem k nekonkrétnosti těchto námitek se proto kasační soud mohl otázkou přijatelnosti zabývat pouze v obecné rovině za použití shora nastíněných kritérií.

[20] V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu je nejen splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů předvídaných v § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž též uvést, v čem spatřuje přesah svých vlastních zájmů, a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost meritorně projednat. To však stěžovatel neučinil.

[21] Nejvyšší správní soud, po seznámení se s námitkami obsaženými v kasační stížnosti, žádný přesah neshledává. Stěžovatelem namítaná pochybení krajského soudu by v tomto případě musela nabýt takového rozměru, z něž by se dalo důvodně domnívat, že kdyby k těmto pochybením nedošlo, bylo by věcné rozhodnutí krajského soudu odlišné.

[22] Z odůvodnění napadeného rozsudku je zřejmé, že krajský soud nepominul žádnou ze žalobních námitek stěžovatele. Nevyhověl-li jim, přičemž své rozhodnutí patřičně odůvodnil, jeho postupu nelze nic vytknout.

[23] Pokud jde o námitku směřující proti neudělení humanitárního azylu, poukazuje Nejvyšší správní soud na ustálenou judikaturu, podle níž na udělení humanitárního azylu není právní nárok. Posouzení možných důvodů pro udělení humanitárního azylu je otázkou správního uvážení, které soud přezkoumává pouze v omezeném rozsahu (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003 - 38, a ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003 - 48, oba dostupné na [www.nssoud.cz](http://www.nssoud.cz)). Míra volnosti žalovaného při zvažování důvodů pro udělení humanitárního azylu je limitována především zákazem libovůle, jenž pro orgány veřejné moci vyplývá z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55).

[24] K námitce zdravotního stavu stěžovatele je třeba uvést, že jde o skutečnost, kterou v řízení před žalovaným stěžovatel jako důvod své žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvedl. Svou žádost odůvodnil tím, že „nemám kam jít. Již přes dva týdny jsem žil na nádraží v Brně, nemám peníze (...) Na Ukrajině nemám byt, nemám tam nic“ a dále „doma nemám nic. Kdybych se vrátil, bydlel bych pod mostem. Tady jsem poslední dva týdny spal na ulici bez peněz“, a ke svému zdravotnímu stavu se stěžovatel vyjádřil jen tak, že „měl jsem infarkt asi před třemi léty. Jinak se s ničím nelécím.

pokračování

*Nemám peníze*“ (srov. protokol o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 20. 3. 2013), popř. v žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 11. 3. 2013 stěžovatel tvrdil *„měl jsem problémy s mají, chtěli peníze. Peníze jsem neměl, byl jsem nucen odjet do České republiky za práci. Nyní se nemohu vrátit domů, protože nemám kam (nemám bydliště).“* Stěžovatel sice v žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl, že pobírá v České republice invalidní důchod, a dále při pohovoru dne 20. 3. 2013 uvedl, že mu *„ze zdravotních důvodů neprodloužili pracovní smlouvu“*, blíže se však ke svému zdravotnímu stavu nevyjádřil s výjimkou, že *„měl bych užívat léky na srdce, ale jsou drahé, proto je dva roky již neberu“* (žádost o poskytnutí mezinárodní ochrany), žádné podklady k němu (např. lékařská potvrzení) však nepředložil a zejména jako důvod pro udělení mezinárodní ochrany jej ani netvrdil. Stěžovatel námitku svého zdravotního stavu jako důvod pro udělení mezinárodní ochrany neuplatnil ani v žalobě, ač mu v tom nepochybně nic nebránilo.

[25] V této souvislosti není přiléhavý ani odkaz stěžovatele na rozsudek zdejšího soudu ze dne 27. 4. 2011, č. j. 4 Azs 6/2011 - 80, který žalovanému a krajskému soudu vytkl, že ačkoli *„stěžovatelka uvedla jako důvod své žádosti o udělení mezinárodní ochrany zdravotní potíže“*, žalovaný a krajský soud neposoudili, zda je žádost stěžovatelky zjevně nedůvodná také z hlediska humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu. O tento případ se v nyní posuzované věci nejedná, z napadeného rozhodnutí žalovaného je zřejmé, že protrpěný infarkt stěžovatele za důvod hodný zvláštního zřetele pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu neshledal. K tomu je třeba opětovně zdůraznit, že ani v podané žalobě stěžovatel zdravotní důvody nenamítal, přesto se i tímto důvodem krajský soud na str. 7 svého rozsudku z hlediska § 14 zákona o azylu zabýval a konstatoval, že *„obvyklými důvody pro udělení azylu z humanitárních důvodů jsou např. těžká nemoc či zdravotní postižení nebo příchod z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory. Žalobce sám uvedl, že měl na území ČR asi před 3 lety infarkt, jinak se s ničím neléčí. Žalobciv zdravotní stav tedy také nemůže být důvodem pro udělení humanitárního azylu. Uvedl sice, že měl před 3 lety infarkt, dále však v ČR pracoval, sám uvedl, že se v ČR neléčí a o žádných jiných vážných zdravotních problémech nehovořil.“* Ani krajskému soudu tedy nelze vytknout, že by se zdravotním stavem z hlediska § 14 zákona o azylu nezabýval.

[26] Na uvedeném závěru nic nemění ani až v doplnění kasační stížnosti stěžovatelem namítané výrazné zhoršení jeho zdravotního stavu a přiznání invalidity III. stupně (popř. jeho hospitalizace, kterou dokládá propouštěcí zprávou ze dne 14. 11. 2013) po vydání rozsudku krajského soudu, k němuž mělo dojít v průběhu řízení před krajským soudem a po nabytí právní moci napadeného rozhodnutí žalovaného. Jde tedy o skutkovou novotu, a byť za určitých okolností je ve věcech mezinárodní ochrany nutné odchýlení se od procesní normy obsažené v § 75 odst. 1 s. ř. s., zejména vzhledem k nutnosti respektovat zásadu *„non refoulement“*, o tento případ v projednávané věci nejde. Z hlediska možných zdravotních rizik z důvodu cesty do země původu se stěžovatel omezil jen na výše uvedený obecný popis svého zdravotního stavu a neuvedl žádná konkrétní zdravotní rizika hrozící mu po případném návratu do země původu, která musí z hlediska zákazu navracení dosáhnout podle čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod velmi vysoké úrovně intenzity.

[27] Nyní stěžovatelem tvrzené výrazné zhoršení jeho zdravotního stavu je skutkovou novotou, přičemž platí, jak uvedeno v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2009, č. j. 1 Azs 43/2009 - 66, že výrazné zhoršení zdravotního stavu ve spojení s dalšími relevantními skutečnostmi a zjištěními může představovat nové skutečnosti a zjištění ve smyslu § 10a písm. e) zákona o azylu, podle něhož je opakovaná žádost o poskytnutí mezinárodní ochrany nepřipustná jen tehdy, jestliže cizinec neuvedl nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany.

[28] Z hlediska udělení doplňkové ochrany stěžovatel nesplnil další nutnou podmínku, neboť byl dle svého tvrzení vystaven hrozbě případné vážné újmy ze strany soukromých osob („mafianů“, kteří po něm vymáhali peníze), ovšem ani netvrdil, že by se alespoň pokusil obrátit na příslušné orgány policie, případně na jiné orgány veřejné moci s žádostí o poskytnutí ochrany.

[29] Nejvyšší správní soud se k otázce původců pronásledování a, což je relevantní v této věci, vážné újmy a k otázce dostupnosti ochrany v zemi původu již opakovaně vyjádřil, a to mj. v rozsudku ze dne 16. 9. 2008, č. j. 3 Azs 48/2008 - 57, [www.nssoud.cz](http://www.nssoud.cz), rozsudku ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008 - 70, publikovaném pod č. 1749/2009 Sb. NSS, rozsudku ze dne 31. 10. 2008, č. j. 5 Azs 50/2008 - 62, [www.nssoud.cz](http://www.nssoud.cz) či v rozsudku ze dne 18. 12. 2008, č. j. 1 Azs 86/2008 - 101, publikovaném pod č. 1806/2009 Sb. NSS. Z této judikatury vyplývá, že, jde-li o původce pronásledování z okruhu soukromých osob (či analogicky při zvažování důvodů pro udělení doplňkové ochrany o původce vážné újmy z okruhu soukromých osob), musí se postižená osoba v zásadě vždy obrátit nejprve s žádostí o pomoc na vnitrostátní orgány v zemi původu, pokud není zjevné, že tyto orgány nejsou schopny či ochotny účinnou ochranu poskytnout. V případě Ukrajiny se, pokud jde o tvrzené pronásledování stěžovatele v rámci vymáhání jeho dluhů, o takovou zjevnou situaci nejedná, jestliže stěžovatel ani netvrdí, že by ukrajinským orgánům násilí či hrozbu násilí ze strany uvedené osoby vůbec oznámil.

[30] V rozsudku ze dne 31. 10. 2008, č. j. 5 Azs 50/2008 - 62, Nejvyšší správní soud uvedl: „Pokud je zjevné, že orgány v zemi původu nejsou schopny (např. proto, že vůbec neexistují) či ochotny (např. proto, že určitou skupinu ve společnosti systematicky odmítají chránit, ať ji samy neperzekuuji) poskytnout účinnou ochranu před vážnou újmu způsobenou nestátními subjekty, (...) nelze po žadateli požadovat, aby se na tyto orgány obracel. Pokud to však zjevné není, jako v projednávaném případě, žadatel musí v pohovoru se žalovaným uvést (...), proč se na poskytovatele ochrany s žádostí neobrátil; tj. např. (1) proto, že v daném státě neexistuje účinný právní systém pro odhalování, stíhání a trestání jednání představujících způsobení vážné újmy, či (2) proto, že takový systém v daném státě existuje, ale on k této ochraně nemá přístup (např. z důvodu diskriminace určité skupiny v daném státě), či (3) že z důvodu jeho specifického postavení (...) musí poskytovatelé ochrany uvedení v čl. 7 odst. 1 kvalifikační směrnice učinit další dodatečné kroky na jeho ochranu nad obecný standard stanovený čl. 7 odst. 2 kvalifikační směrnice, nicméně nejsou schopni nebo ochotni tak učinit. Třetí kategorie ovšem presumuje, že poskytovatelé ochrany o hrozbě vážné újmy vědí, protože jinak nemohou dodatečnou ochranu poskytnout (resp. nelze zjistit, zda-li by ji poskytli); což má zásadní dopad na případy běžné kriminality.“ Obecné tvrzení stěžovatele, obsažené až v kasační stížnosti, že ukrajinské bezpečnostní složky s ohledem na současnou politickou situaci nejsou schopny zajistit bezpečnost běžných občanů, splnění této podmínky nepředstavuje. Tuto subjektivní obavu nelze dle názoru Nejvyššího správního soudu bez dalšího považovat za okolnost, která odůvodňuje jeho rezignaci na využití ochrany ukrajinského státu. Je možné v obecné rovině konstatovat, že ukrajinský právní systém poskytuje obětem kriminální činnosti či hrozeb právní prostředky, jimiž se lze vůči takovému jednání bránit u příslušných státních orgánů (viz např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 4. 2011, č. j. 4 Azs 8/2011 – 69, [www.nssoud.cz](http://www.nssoud.cz)).

[31] Jedná se tedy přitom o otázku dostatečně prejudikovanou, přičemž Nejvyšší správní soud neshledal v napadeném rozhodnutí krajského soudu zásadní pochybení, které by mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele, neboť krajský soud ve svém rozhodnutí respektoval ustálenou soudní judikaturu a nelze konstatovat, že by *hrubě pochybil* při výkladu hmotného či procesního práva. Nejvyšší správní soud pouze dodává, že dostatečně prejudikovanou otázkou je i tzv. možnost vnitřní ochrany, někdy označovaná též jako možnost vnitřního útěku nebo možnost vnitřního přesídlení (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 3. 2006, č. j. 4 Azs 164/2005 - 56; ze dne 23. 5. 2006, č. j. 4 Azs 336/2005 - 59, oba [www.nssoud.cz](http://www.nssoud.cz); ze dne 3. 8. 2006, č. j. 6 Azs 307/2005 - 87, publikovaný pod č. 978/2006 Sb. NSS; rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2008, č. j. 4 Azs 99/2007 - 93, publikovaný pod č. 1551/2008 Sb. NSS).

pokračování

[32] K námitce stěžovatele týkající se jeho ekonomických problémů, lze uvést, že Nejvyšší správní soud se již opakovaně vyslovil, že ekonomické potíže v zemi původu nejsou relevantními důvody z hlediska azylu (srov. např. rozsudky ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 Azs 22/2004 - 48, ze dne 18. 12. 2003, č. j. 6 Azs 45/2003 - 49, ze dne 18. 12. 2003, č. j. 4 Azs 38/2003 - 36, nebo ze dne 27. 8. 2003, č. j. 4 Azs 5/2003 - 51).

[33] Soud tedy dospěl k závěru, že kasační stížnost nesplňuje podmínky přijatelnosti. Daná věc se netýká právních otázek, které by dosud nebyly řešeny judikaturou zdejšího soudu, ani těch, které by byly judikaturou řešeny rozdílně; nebyl shledán důvod pro přistoupení k judikatornímu odklonu; ani nebylo shledáno zásadní pochybení krajského soudu, ať už v podobě nerespektování ustálené a jasné soudní judikatury, či ve formě hrubého pochybení při výkladu hmotného nebo procesního práva. Postup v řízení i samo napadené rozhodnutí shledává kasační soud ve shodě s předpisy zákonnými i ústavními.

#### IV. Závěr a náklady řízení

[34] Soud tedy dospěl k závěru, že kasační stížnost nesplňuje podmínky přijatelnosti a Nejvyššímu správnímu soudu tudíž nezbylo než podanou kasační stížnost podle § 104a s. ř. s. odmítnout.

[35] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud ve smyslu § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže bylo řízení zastaveno nebo návrh odmítnut.

[36] Stěžovateli byl zdejším soudem ustanoven právní zástupce z řad advokátů; jeho odměnu v tomto případě hradí stát (ust. § 35 odst. 8, § 120 s. ř. s.). Výše přiznané odměny spočívá v 2 x 3100 Kč za 2 úkony právní služby, tj. převzetí a příprava zastoupení, doplnění kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů], v paušální náhradě hotových výdajů ve výši 2 x 300 Kč za 2 úkony právní služby (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu) a v náhradě za daň z přidané hodnoty ve výši 1428 Kč, celkem tedy 8228 Kč. Tato částka bude vyplacena ustanovenému zástupci z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto usnesení.

**P o u č e n í :** Proti tomuto usnesení **n e n í** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 28. dubna 2014

JUDr. Lenka Matyášová  
předsedkyně senátu